

Mese a 13 találatról

Ferencvárosi TC– Vasas ETO

13:0 (6:0)

1948. november 1., Üllői út, 20 000 néző
Jv.: Somogyi

FTC: Henni – Rudas, Csanádi, Szabó – Kéri, Lakat – Budai, Kocsis, Deák, Mészáros, Czibor

Vasas ETO: Nagy – Vörös, Bányik – Fehérvári, Kovács I, Gőcze – Dombos, Hiba, Kalmár, Kertesi, Kovács II

Gólszerző: Kocsis (10., 13., 42., 54., 90.), Deák (19., 30., 78., 86., 91.), Gőcze (24. – öngól), Nagy

(74. – öngól), Szabó (87.)

Kiállítva: Bányik (17.)

Az 1948–1949. évi bajnokság

1. Ferencvárosi TC	30	26	1	3	140:36	53
2. MTK	30	18	6	6	91:38	42
3. Kispesti AC	30	19	3	8	94:46	41
4. Újpesti TE	30	18	5	7	89:47	41
5. Csepel MTE	30	15	5	10	67:66	35
6. Szentlőrinci AC	30	13	8	9	39:44	34
7. Vasas SC	30	15	2	13	68:51	32
8. MATEOSZ	30	12	5	13	67:53	29
9. Győri ETO	30	12	5	13	56:88	29
10. Haladás VSE	30	11	6	13	56:60	28
11. Salgótarjáni BTC	30	10	6	14	58:69	26
12. Soroksár	30	11	4	15	40:63	26
13. Tatabányai SC	30	9	3	18	53:87	21
14. Szegedi AK	30	7	5	18	38:80	19
15. KISTEXT	30	4	4	22	40:104	12
16. Goldberger AC	30	4	4	22	24:88	12

A Ferencváros csapata az MTK elleni találkozón (balról): Henni, Lakat, Kocsis, Budai II, Czibor, Horváth, Szabó, Deák, Csanádi, Kispéter, Rudas

1948 Magyarországon, annak ellenére, hogy a pályákra özönlöttek a szurkolók, nem a futball állt a középpontban.

Három évvel voltunk a nagy világhégés után, s bár az emberek mindennapi élete (amennyire ez egy világháború után egyáltalán lehetséges) visszatért a maga medrébe, az újjáépítés és a mindennapi kenyér biztosítása értelemszerűen fontosabb volt a férfinép számára, mint a futballbajnoki forduló.

Az igazi nagy áttörést az hozta, hogy az évtizedek óta vitathatatlanul legnépszerűbb csapatnak, a Ferencvárosnak (nyugodtan mondhatjuk: félig a semmiből) az 1948–49-es bajnokságra olyan álomtizenegye állt össze, amelyet a labdarúgás számottevő és hitelt érdemlő történései azóta is egy szinten emlegetnek a 100 százalékos bajnokságot nyert 1932-es zöld-fehér gárdával, illetve az 1967-es, Albert–Varga fémjelezte klasszikusokkal.

A változást egyetlen nyár hozta meg a csapat életében. Ameddig az 1947–48-as pontvadászat utolsó mérkőzésén (az előző oldalakon tárgyalt csepeli találkozón) Henni – Csiszár, Kispéter, Kéri – Lakat, Hernádi – Szabó F., Kocsis, Deák, Kiss Gy., Gyetvai összeállításban veszítette el a Fradi a bajnokságot, az őszi alaptizenegyben közülük már csak heten szerepeltek. (A teljes képhez tartozik: a döbbenetes balszerencsével „csak” bronzral zárt teljes idényben Rudas, Ónody és Sárosi dr. jóval többet játszott, mint az utolsó találkozón szerepet kapott Csiszár, Kiss, Gyetvai trió.)

De ősszel már Henni – Rudas, Kispéter vagy Csanádi, Szabó – Kéri, Lakat – Budai II, Kocsis, Deák, Mészáros, Czibor tündökölt és remekelt hétről hétre. A megújított tizenegyből Rudas „csak” visszavette a helyét, de hárman a nyáron érkeztek: Budai (Bednarik) László a Hutter Olajból, a Puskással szembeni harcot feladó Mészáros „Dodó” Kispestről, míg Czibor Zoltán, akinek nem kisebb feladat jutott, mint a zöldek egyik kivételes klasszisának, az éppen akkoriban visszavonult Gyetvai Lászlónak

Így festett akkoriban az újpesti pálya parkolója egy-egy nagy mérkőzés előtt. Mint például 1948 decemberében, amikor a zöld-fehérek az MTK-t „fogadták”

a pótlása, a Komáromi MÁV-ból. Mindannyian azonnal törzstagok lettek az első csapatban.

Talán még a csapat trénera, Lyka Antal sem gondolta, hogy a változtatások mintegy varázsűtés-re „csodacsapattá” teszik az addig legfeljebb (nagyon) jónak mondható együttest.

A Fradi-tábor által Totónak becézett edző a bajnokságot felvezető, úgynevezett Centenáris Kupán még többször is átforgatta a kezdő tizenegyet. Volt oka rá, hiszen a franztadtiak a Vasastól 8:2-re, az MTK-tól 5:3-ra kaptak ki, s csak a külföldi vendégcsapatokat, a bécsi Wackert és a kassai Jednotát verték meg, illetve a Csepelnek vágta vissza egy 5:4-es győzelemmel. E mérkőzéseken az úgynevezett alapembereken kívül még olyan, kevésbé ismert futballisták játszottak, mint Mindszenti Pál, Csiszár István, Villányi Tibor, Horváth Ödön, Hernádi Pál, valamint a búcsúra készülő Ónody Andor.

Ám az első bajnoki mérkőzésen, Salgótarjánban már a klub történelemkönyvébe magát arany-

(Fotó: Fortepan – Kovács Márton Ernő)

(Fotó: Fortepan – Kovács Márton Ernő)

betűvel beíró csapat győzött 3:1-re: Henni – Rudas, Kispéter, Szabó – Kéri, Lakat – Budai, Kocsis, Deák, Mészáros, Czibor. (Pikáns, de Vilezsál Oszkár akkor még az FTC ellen hajtott.)

Ettől a Fradi szintjén, persze, még nem kellene elájulni, ám ami ezután következik, az méltán érdemli ki a káprázatos jelzőt...

Zsinórban huszonegy mérkőzésből egyetlen egyet adnak döntetlenre (1948 decemberében a Vasas elleni botrány miatti pályabezárás következményeként a Megyeri úton játszva az MTK elleni találkozót), az összes többit megnyerik. Aztán megint csak a legrégebbi ellenfél, az MTK méri rájuk az első vereséget, 1949 áprilisában, az Úllői úton nyer 4:2-re... A kék-fehéreken kívül az Újpest és a Csepel mondhatja még el magáról, hogy győzni tudott az álom-Ferencváros ellen, de ez az aranyérem szempontjából nem sokat számított, hiszen a zöld-fehérek végül 11 pontos (!) előnnyel, 140:36-os gólaránnyal szerezték meg a bajnoki címet.

A krónikások teljes joggal és nagy előszeretettel emlékeznek meg ennek a bajnoki esztendőnek az apropóján arról, hogy Deák „Bamba” ekkor termelt 59 gólt, amely önmagában heroikus teljesítmény. Ám az is „világrekord”-közeli, amiről még nem szólt a fáma: a Fradi az első 19 meccsét a Budai II, Kocsis, Deák, Mészáros, Czibor összeállítású csatársorral játssza végig, ekkor Mészáros megsérül, hat meccset kihagy, majd az utolsó öt meccsre visszatér, s ezzel visszaáll a rend.

És ez az ötösfogat nemcsak „pályán van”, hanem olyat teljesít, amelyhez hasonlóhoz az MTK első világháborús csapatának történetéhez, a 147:10-es gólkülönbséggel záró Konrád II, Orth, Schaffer, Schlosser, Szabó kvintettnek a remekléséig kell visszanyúlni a futballtörténelemben. A zöld-fehérek ötöse a csapat 140 bajnoki góljából – Deák (59), Kocsis (33), Czibor (18), Budai (15), Mészáros (4) elosztásban – 129 (!) gólt jegyez, csak nyolcat hagynak a többieknek, miután három öngól is a listára kerül.

(De vannak ennek a bajnoki évnek további „minicsodái” is, mint hogy a nagy bajnoki menetelés közben a Fradi megnyeri a MATEOSZ jubileumi serlegéért kiírt mérkőzőssorozatot; elviszi a SZOT-serleget; diadalmaskodik a Húsvéti tornán, övé a Népszava Kupáért kiírt trófea is, s mindeközben győz kilenc nemzetközi barátságos mérkőzésen is! Ha

mindehhez hozzáesszük, hogy az úgynevezett „fakó”, azaz a második csapat 157:48-as gólaránnyal nyerte a maga bajnokságát, akkor mindenki elképzelheti, milyen érzés lehetett ebben a bajnokságban Fradi-drukkernek lenni.)

„Egy mérkőzéses” könyvünk tematikája kötelezővé teszi, hogy kiemeljük azt a találkozót, amely valamilyen okból örökre megmaradt az emlékezetekben, ám ez meglehetősen nehéz olyan bajnokságot esetében, amely mérkőzésről mérkőzésre szinte számolatlanul ontotta a gólokat. Pazar eredményei (csak a négynél több szerzett góllal zárt találkozókat említve): 5:1, 5:0, 7:0, 5:1, 6:0, 5:0, 13:0, 6:2, 7:1, 5:3, 5:1, 9:2, 8:0, 7:1, 7:2, 6:2...

A legtöbbször az utolsó fordulóban játszott, a Tatabánya elleni mérkőzést szokták felidézni, amelyen Deák „Bambát” nemcsak a Fradi, de még az ellenfél játékosai is mindenáron el akarták juttatni a 60. szerzett gólig (ehhez a derék centernek ötször kellett volna eredményesnek lennie), ám hiteles szemta-

nuk állítása szerint a végén már hiába ugráltak el előle a vendég futballisták csakhogy a hálóba találjon végre, a legnagyobb helyzeteket is kihagyta.

Megállt négynél, így maradt „csak” (az abban a pillanatban mindenkit bosszantó) 59!...

Volt azonban ennek a bajnoki esztendőnek egy olyan másfél órája, amely méltatlanul elsüllyedt a teljes feledés homályába, pedig azt nem minden futballtizenegy mondhatja el, hogy 13:0-ra verte a győri Vasas ETO-t.

Annak ellenére, hogy a mérkőzést hétfőn játszották, 20 000-en mentek ki az Üllői úti pályára, hogy lássák az addig hét meccsből hetet nyerő Fradit, ráadásul egy nagyon is erős, addig már három győzelmet begyűjtő vidéki gárda ellen.

Pikáns találkozó volt, hiszen a vendégek kispadján Baróti Lajos ült. Ő 1942-ben, a Szeged AK játékosaként Lakat Károllyal párban alkotta a Tisza-partiak fedezetsorát (egy alkalommal, mint az könyvünkben is olvasható, éppen a Ferencvárost verték 5:0-ra), aki ekkor már egy fél évtizede a Fradi színeiben játszott. A győriek csatársorát az időközben az MTK-nál is villám látogatást tett Kertesi Ignác is erősítette, akinek gólöröme következtében leszakadt a kapufa másfél évvel korábban a Peremes–Ferencváros meccsen. Vitathatatlanul a Fradi volt a mérkőzés esélyese, ám arra a legelvakultabb hívei sem számítottak, hogy fél óra (...) elteltével vezet majd 5:0-ra!

Márpedig ez történt.

Kocsis két gyors gólja után Deák szerezte a harmadikat, s a negyedik is csak azért jegyeztetett fel, mint a győri Gőcze öngólja, mert a vendégek játékosa a gólvonal előtt még beleért Deák már amúgy is hálóba tartó lövésébe. „Bamba” még a szünet előtt lőtt egy újabb igazi, saját jogú gólt is, s miután Kocsis nem akart mesterhármassal pihenőre vonulni, a szünetben 6:0-ra vezetett az FTC.

A félidő tizenöt és a második játékrész negyvenöt perce láttán kiváltképp mosolyogató volt Lyka Antalnak a mérkőzésvégi nyilatkozata, amelyben a hazaiak edzője a Népsport tudósítójának az alábbiakat mondta:

„Az I. félidőben ragyogóan játszott a csapat!”

**Egy az ötvenkilencből:
Deák „Bamba” gólja**

(Fotó: Fortepan – Kovács Márton Ernő)

(Fotó: Forteapan – Kovács Márton Ernő)

Vajon hogyan játszhattak Kocsisék a másodikban, amikor az első 45 játékrésszel ellentétben a másodikban nem hatszor, hanem hétszer találtak be a szó szoros értelmében nagy drámát megélt Nagy kapujába?

Kocsis újabb találatát után Mészáros is feliratkozhatott volna a gólszerzők listájára, 11-esből lött labdája azonban a kapufáról a győri hálóór kezére pattant, onnan jutott a hálóba, mire a gólt Nagy számlájára írták...

A fradisták most jobban figyeltek a koreográfiára, mint az első félidőben.

Deák két egymást követő gólja után a 86. percre alakul ki a 10:0-s eredmény, volt még négy perc – három góllal!

A balhátvéd Szabó szabadrúgásból talált a vendégek kapujába, aztán jött a nagy záróra, a Kocsis kontra Deák gólpárbajjal fűszerezve.

Minden jel arra mutatott, hogy „a Kocka” nyer, hiszen a 90. percben már 5:4-re vezet „Bambával” szemben, a középkezdés után azonban Deák lecsapott a labdára, végigvágatott a győri térfélen, s bár elsőre még Nagyba bombázott, a visszapattanót már „fütyörészve” küldte a hálóba.

Kocsis–Deák 5:5!

Fradi–ETO 13:0!

Csoda, hogy kis híján újra leszakadt az Üllői úti falelátó?

A játékosok a közönség tombolása közepette hagyták el a játékteret, a győri futballisták egyenként mentek oda gratulálni a Ferencváros játékosainak.

A másnapi Népsport ódákat zengett a Fradi csatárjátékáról, a legrosszabb bírálatot Lakat Károly kapta, róla ezt írta a tudósító:

„Csak a védekezésben jeleskedett...”

A Tanár úr később hosszasan gondolkodott azon, miben is „jeleskedett”, hiszen nem emlékezett arra, hogy akár egy percig is védekezniük kellett volna.

A Fradi nyolc meccsből nyolc győzelemmel, 49:3-as gólaránnyal vezetett az NB I-es táblázatot.

S az igazi futballcsodák még csak ezután következtek...

Apropó, még a végére, mert majdnem elfelejtődött.

A Győr elleni mérkőzést azért játszotta hétfőn a Fradi, mert vasárnap Tatabányán járt.

Gyerekjáték. A 19 éves Kocsis Sándor egyik gólja

Nem bányalátogatáson, hanem NB I-es mérkőzésen.

Ugyanabban az összeállításban, amellyel aztán az ETO-t gázolta le, 5:0-ra nyert a bányászvárosban.

Alig több mint 24 óra leforgása alatt 18 gólt rúgott, miközben egyszer sem rezdült meg a hálója.

Tatabányán Deák háromszor, Budai és Kocsis egyszer-egyszer volt eredményes. „Bamba”, ha akarta, akár 8:6-nak is számolhatta ket-tőjük parádés gólcsatáját.

Azt még ő sem gondolhatta akkor komolyan, hogy 59:33 lesz a vége...

(Fotó: Forteapan – Kovács Márton Ernő)

Rudas Ferenc átveszi a Népszava serlegét

(Fotó: Forteapan – Kovács Márton Ernő)

Reklám 1949-ből. Válassza a dolgozó az IBUSZ-t.